

Sleutel naar geluk

SARAH DESSEN

Stukel
naar
Geluk

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon

Lees ook van Sarah Dessen:
Ik moet je iets vertellen

© 2008 Sarah Dessen

Oorspronkelijke titel *Lock and key*

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Published by arrangement with Viking Children's Books, a division of Penguin Group (USA) Inc.

Nederlandse vertaling © 2010 Jasper Mutsaers en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Marlies Visser

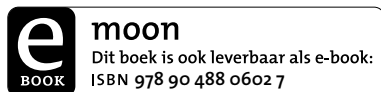
Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0579 2

NUR 285

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Voor Leigh Feldman, die me er zoals altijd
weer doorheen heeft geslept

En voor Jay,
die aan het eind van de rit steeds
op me staat te wachten

‘En ten slotte,’ zei Jamie toen hij de deur openduwde, ‘zijn we bij het belangrijkste onderdeel aanbeland: jouw kamer.’

Ik was voorbereid op roze. Ruches en gewatteerde dekens, misschien zelfs wel appliqué. Dat was waarschijnlijk niet helemaal eerlijk, maar aan de andere kant had ik geen idee meer wie mijn zus was, laat staan wat haar smaak was qua inrichting. Als het op onbekenden aankwam, was het altijd mijn beleid geweest om uit te gaan van het ergste. Meestal stelden ze – en ook degenen die je wél kende – je dan niet teleur.

In plaats daarvan was groen het eerste wat ik zag. Een groot, hoog raam met aan de andere kant ervan hoge bomen die de afscheiding vormden tussen de enorme achtertuin en het huis van de achterburen. Waar mijn zus en haar man Jamie woonden, was alles groot – van de huizen en de auto’s tot de stenen omheining die je meteen zag als je buurt in kwam rijden, gemaakt van stenen die er té groot uitzagen om ooit verplaatst te kunnen zijn. Het leek Stonehenge wel, maar dan provinciaal. Heel merkwaardig.

Toen ik dat stond te denken drong het pas tot me door dat we nog steeds in de gang stonden, op een rijtje, als in een file. Op een gegeven moment had Jamie, die tijdens deze kleine rondleiding voorop had gelopen, een stap opzij gedaan, waardoor ik in de deuropening kwam te staan. Het was duidelijk dat ze wilden dat ik als eerste naar binnen ging. Dat deed ik dus.

De kamer was groot, inderdaad, met roomkleurige mu-

ren. Behalve het grote raam dat ik als eerste zag, waren er nog drie ramen, waar smalle jaloezieën voor hingen. Rechts stond een tweepersoonsbed met een geel donzen dekbed en bijpassende kussens, en een dubbelgevouwen witte deken over het voeteneind. Er stond ook een klein bureau, waar een stoel onder geschoven stond. Het plafond was schuin met bovenin een recht stuk met daarin een vierkante lichtkoepel, ook met jaloezieën ervoor. Klein en vierkant, duidelijk op maat gemaakt. Alles paste zo goed bij elkaar en was zo ongewoon dat ik er heel even alleen maar naar stond te kijken, alsof het echt het vreemdste was wat me die dag was overkomen.

‘Je hebt dus je eigen badkamer,’ zei Jamie terwijl hij om me heen liep, waarbij zijn voeten een zacht ploffend geluid maakten op het tapijt, dat natuurlijk smetteloos was. Eigenlijk rook de hele kamer naar verf en nieuwe vloerbedekking, net als de rest van het huis. Ik vroeg me af hoe lang geleden ze verhuisd waren – een maand, een halfjaar? ‘Achter deze deur. En daar zit de kast ook. Gek, hè? Dat is bij onze badkamer ook zo. Toen we aan het bouwen waren, beweerde Cora dat ze dan sneller klaar zou zijn. Een theorie die tot op heden nog niet bewezen is, kan ik wel zeggen.’

Toen lachte hij naar me, en ik probeerde wederom terug te lachen. Wie was toch dat vreemde wezen, mijn zwager, een aanduiding die merkwaardig genoeg goed bij hem paste, gezien de omstandigheden – in zijn mountainbike-t-shirt, spijkerbroek en hippe, dure sneakers; grapjes makend in een overduidelijke poging de spanning te doorbreken in deze ongelooflijk ongemakkelijke situatie? Ik had geen idee, behalve dan dat hij de laatste was die ik aan mijn zus gekoppeld zou hebben, die zo zenuwachtig was dat ze niet deed alsof ze om zijn grapjes moest lachen. Dat probeerde ik in elk geval nog wel.

Cora niet. Ze stond daar maar in de deuropening, nauwelijks voorbij de drempel, haar armen over elkaar geslagen. Ze droeg een mouwloos truitje – hoewel het half oktober was, was de temperatuur in het huis meer dan aangenaam, eerder heet – en ik zag hoe haar biceps en triceps zich aftekenden, iedere spier zo te zien aangespannen, net als toen ze twee uur daarvoor bij Poplar House binnenliep. Toen leek het ook al of alleen Jamie het woord had gevoerd, zowel tegen Shayna, de sociaal werkster, als tegen mij, terwijl Cora zweeg. Toch voelde ik zo af en toe haar ogen op mij rusten, onbeweeglijk, alsof ze mijn gelaatstrekken stond te bestuderen, in haar geheugen stond op te slaan, of misschien stond ze wel gewoon te kijken of er nog iets was wat ze überhaupt herkende.

Cora heeft dus een man, dacht ik, toen we tegenover elkaar zaten en Shayna druk met papieren in de weer was. Ik vroeg me af of ze een chique bruiloft hadden gehad, zij in een dure witte jurk, of dat ze in stilte waren getrouwd nadat ze hem had verteld dat ze geen noemenswaardige familie had. Aan haar lot overgelaten, ik weet zeker dat dat haar versie was – in haar eentje opgegroeid, zonder banden, zonder iemand iets verschuldigd te zijn. ‘De thermostat hangt in de gang, als je het warmer of kouder wilt hebben,’ zei Jamie nu. ‘Ikzelf vind het wel lekker als het een beetje koel is, maar je zus stikt graag van de hitte. Dus ook al zet je hem lager, waarschijnlijk zet ze hem dan meteen weer omhoog.’

Hij lachte weer, en ik ook. Jezus, wat was dit vermoeiend. Ik voelde hoe Cora in de deuropening van het ene op het andere been ging staan, maar ze zei wederom niets.

‘O ja!’ zei Jamie, en hij klapte in zijn handen. ‘Vergeet ik het nog bijna. Het allerleukste.’ Hij liep naar het middelste raam en graaide achter de jaloezie. Pas toen hij een stap

terug deed om hem open te maken, besepte ik dat het een deur was. Ik rook vrijwel meteen de koude lucht. 'Moet je dit zien.'

Ik weerstond de drang om weer naar Cora te kijken toen ik een stap naar voren deed, en nog een, en voelde hoe mijn voeten in de vloerbedekking zonken. Ik liep achter hem aan, een klein balkon op. Hij stond bij de balustrade en ik ging naast hem staan. We keken samen naar beneden, de tuin in. Toen ik de tuin voor het eerst zag, vanuit de keuken, had ik alleen het minimale gezien: gras, een schuurtje, het grote terras met aan de ene kant een barbecue. Nu zag ik echter ook stenen in een ovaal in het gras liggen, die er duidelijk bewust waren neergelegd, en weer moest ik aan Stonehenge denken. Wat was dat toch met die rijke mensen, die druïdefixatie?

'Dat wordt een vijver,' vertelde Jamie, alsof ik net hardop had lopen denken.

'Een vijver?' vroeg ik.

'Met een ecosysteem,' zei hij. 'Negen bij zes meter, met een natuurlijke oever en een waterval. En vissen. Gaaf hè?'

En weer voelde ik hoe hij naar me keek, verwachtingsvol. 'Ja,' antwoordde ik omdat ik hier te gast was. 'Klinkt goed.'

Hij lachte. 'Hoor je dat, Cor? Zij denkt niet dat ik gek ben.'

Ik keek nog een keer naar de ovaal en daarna naar mijn zus. Ze was de kamer in gelopen, zij het niet al te ver, en stond nog steeds met haar armen over elkaar geslagen naar ons te kijken. We keken elkaar heel even aan en ik vroeg me af hoe ik hier in godsnaam terechtgekomen was, op de laatste plek waar ik wilde zijn en zij me wilde hebben. Toen deed ze haar mond open om voor het eerst iets te zeggen sinds we de oprit op reden en dit, wat het ook zijn mocht, was begonnen.

‘Het is hartstikke koud,’ zei ze. ‘Jullie kunnen beter weer naar binnen komen.’

* * *

Tot één uur diezelfde middag, toen ze me kwam opeisen, had ik mijn zus tien jaar niet gezien. Ik wist niet waar ze woonde, wat ze deed, of zelfs maar wie ze was. Dat interesseerde me ook niet. Er was een periode dat Cora deel uitmaakte van mijn leven, maar die tijd was voorbij, punt. Dat dacht ik tenminste, totdat de Honeycutts op een dinsdag op de stoep stonden en alles veranderde.

De familie Honeycutt was eigenaar van het gele boerderijtje waar mijn moeder en ik toen ongeveer een jaar woonden. Daarvoor woonden we in een flatgebouw in Lakeview Chalets, een vervallen complex achter het winkelcentrum. We hadden daar een flat met één slaapkamer, het enige raam bood uitzicht op de achteringang van het zelfbedieningsrestaurant J&K, waar altijd minstens één werknemer met een haarnetje op zittend op een omgekeerde melkkrat buiten aan het roken was. Parallel aan het complex liep een beekje dat helemaal niet opviel tot het flink regende en het waterpeil steeg, het buiten zijn niet-bestaande oevers trad en alles overstroomde, iets wat minstens twee of drie keer per jaar gebeurde. Omdat we op de bovenste verdieping woonden, bleven we gespaard voor het water zelf, maar de stank uit de lagergelegen flats drong overal doorheen, en God mag weten hoeveel schimmel er in de muren zat. Laat ik volstaan met te zeggen dat ik twee jaar lang onafgebroken verkouden was. Het eerste wat me opviel aan het gele huis, was dat ik er lucht kreeg.

Het was ook op andere manieren anders. Zo was het bijvoorbeeld een huis, en geen flatje in een groot complex of